

2. pôstny týždeň Utorok (Mt 23, 1-12)

DUCHOVNÁ AUTORITA

Keď chce ísť nejaký „laik“ v turistike na Gerlach, potrebuje sprievodcu. Skúsenú autoritu, ktorá sa vyzná vo vysokohorskom teréne. Podobne je to s našim „výstupom“ do neba. Aby sme bezpečne dorazili až na vrchol - do cieľa našej životnej cesty, potrebujeme „autoritu“, ktorá pozná cestu a ktorá sa vyzná v duchovnom živote. Samozrejme, že tak ako pri výstupe na Gerlach musí laik poslúchnuť každé slovo svojho sprievodcu, tak je tomu aj pri vystupovaní do neba: sme volaní, aby sme verili duchovnej autorite a poslúchali ju, lebo nám ju dal Boh.

Lenže touto duchovnou autoritou je Cirkev, ktorú spravujú krehkí a hriešni ľudia. Môžeme tejto autorite veriť a sme povinní ju poslúchať aj vtedy, keď je v stave ťažkého hriechu? Je aj v stave hriechu duchovná autorita nástrojom v rukách Božích, skrze ktorý nás Boh chce spravovať a priviesť k nášmu poslednému cieľu?

V dejinách Cirkvi o tom niektorí pochybovali. Medzi nich patril napr. angličan Wycklif (a jeho náuku prevzal i Majster Ján Hus). On tvrdil, že „autoritu, ktorá je v hriechu, netreba poslúchať“. Cirkev tento blud odmietla. Dôvod k odmietnutiu Wycklifovho tvrdenia nachádzala aj v evanjeliom úryvku, ktorý sa číta dnešný deň: „Na Mojžišovú stolicu zasadli farizeji a zákonníci. Robte teda a zachovávajúte všetko, čo vám povedia; len podľa ich skutkov nekonajte: lebo hovoria a nekonajú!“ (Mt 23, 3). Ježiš často vytýkal židovskej duchovnej autorite jej nedostatky; neostýchal sa farizejov a zákonníkov nazvať pokrytcami, „obielenými hrobami“ (Mt 23, 27); a predsa vyzýva ľud k poslušnosti aj tejto ťažkému hriechu podliehajúcej autorite.

Podľa ľudských merítok je takáto „výzva“ zvláštna. Veď tí, čo žijú hriešne môžu sfaľšovať Božie zjavenie. Môžu ho využívať na svoje egoistické ciele. (Aj za komunizmu nás učili už v základných školách, že Cirkev si chcela zotročiť masy, keď ich volala k poslušnosti.)

No nemusíme sa báť niečoho takého. Duchovná autorita Cirkvi svätej je pevné v rukách živého Boha, ktorý je Láska. On ju obdaril darom Ducha neomylnosti v otázkach viery a mravov. A keby aj jednotlivец obdarený touto neomylnosťou sám morálne zlyhal, učenie samotné neskazí. Podobne ako ho neskazili vyššie spomínaní zákonníci a farizeji.

Zamyslime sa ešte nad touto starokresťanskou legendou. Keď Kristus ukončil svoje

dielo na Zemi a vrátil sa do neba, stretol sa s archanjelom Gabrielom. Anjel sa spýtal: „Pane, dovoľ, aby som sa ťa spýtal: ‘Aké plány si urobil, aby tvoje dielo na Zemi pokračovalo?’“ Ježiš odpovedal: „Vyvolil som si Dvanásť mužov a niekoľko žien. Títo zanesú moju zvesť až na kraj sveta.“ „Ale, Pane,“ namieta anjel, „predpokladajme, že ťa tí ľudia zradia; aké iné plány si si vypracoval?“ Ježiš sa pousmial: „Nemám nejaké iné plány. Počítam s nimi.“ Boh dôveruje ľuďom.

On nás spravuje prostredníctvom ľudí, prostredníctvom slabých a hriešnych ľudí. Jeho cieľ je zrejmý: Chce tým dosiahnuť našu vieru. Našu vieru v jeho dobrotu a všemohúcnosť, ale tiež to, aby sme sa učili dôverovať i človeku.